

PŘEMÍRA UPŘÍMNÝCH PŘÁNÍ

PETR „ROLVEN“ JÁNSKÝ

„Dost, dost, dost! Já už dál nemůžu! Jsem unavená, hladová, žíznivá a nohy mám plné trnů!“
Barlana ze Skrojků, danérská šlechtična, uniknuvší svým pirátským únoscům do dovokých hlubin pralesní Džungle padlých stromů

„Jestli sebou, sakra, nepohneš, tak budeš mít plnej zadek šípů!“

Janaš Drklič, plavenský námořník, důstojník flibusty, její únosce, zachránce a budoucí manžel

Byla to ta část pravé tropické noci, která již není hlubokou nocí, ale ještě není rozbřeskem. Tma zhoustla, že i hvězdy na okamžik jakoby pohasly, šumění moře ustalo, ševelení džungle se odmlčelo a i předjitřní vánek tiše ochabl.

Jediného hlásku nevydalo nic a taky nikdo.

Ztichlá pobřežní laguna, která bezejmenné pralesní řece nahrazovala deltu, byla sice právě tak velká, hluboká i tvarovaná, aby vpustila, pojala a i ukryla tiše číhající trojstěžník, jinak z ní ale šel spíš pravý námořnický strach. Byla tak úzká, že se v ní plavidlo v žádném případě nemohlo otočit, mělká natolik, že při odlivu hrozilo uvíznutí a okolní džungle byla hustá tak, že se tu ze všech větrů dala zachytit jen jitřní a večerní bríza.

Trčeli tu jako zchromlí už dva dny a nic.

Pobočníku Drkličovi, prvnímu důstojníkovi a pravé ruce kapitána Stigrana se to nelíbilo.

Sloužil na tomhle „svobodnickém“ korábu už druhým rokem a jeho pečlivě pěstovaný instinkt teď naléhavě křičel všechna svá varování. Vysoký, štíhlý, pro ženy snad prý i pohledný muž stál na samém kraji velitelského můstku a hleděl do tmy. Nelíbilo se mu nic ani tu ani onde a nelíbilo se mu to už delší dobu.

Nelíbilo se mu kapitánovo pompézní nadšení z fungl čerstvé vlády mladé císařovny u nich doma, nelíbila se mu zbrusu nová část posádky a nelíbil se mu vlastně ani celý tenhle podnik.

Z větroví blízke palmy vzlétl s ostrým skřekem veliký pták a Janaš jen taktak, že včas strhl svůj bleskově zaměřený arbalet.

Pokud by se ho byl někdo ptal na jeho vkus a na jeho úsudek, tak všechno šlo moc a moc hladce. Přespříliš hladce. Podezřele hladce. Jenomže na jeho mínění se tu neptal prach nikdo. Ani kapitán...

Zabaj Stigran se v posledním čase vůbec choval podivně. To, že se neptal nikoho na nic bylo to nejmenší.

Ne, že by si byl plavenský kapitán někdy dělal něco jinak než po svém. Však byl třeba jedním z mála císařských korzárů, kteří „krotili“ bachratý miralen a to u něj bylo taky to nejmenší. Jenomže co byla na mořském trůně ‚ženská‘ císařovna, jeho svéhlavost i svéráznost nebývale vzrostly.

Janaš Drklič se v tichounkém zpěvu neznámé řeky bezděčně zahloubal, zamyslel a zavzpomínal...

V přístavech i na jiných místech se kapitán začal stýkat a punktovat s lidmi a i jinými bytostmi, o kterých ani nejběhlejší donašeči a nejprotřelejší dohazovači nikdy nic nevěděli. Přinejlepším.

V posádce „Černého tesáku“ se pak časem objevily existence a individua o kterých bylo asi i lépe nic nevědět a konečně, loď se začala vydávat na takové výpravy a za takovými cíly, o kterých bylo opravdu nejlíp nic ani netužit...

Jenomže Zabaj o nich předem zas nikdy nic neřekl a kázeň si na nich vždycky držel ocelovou pěstí.

Jako teď... Důstojníkův pohled bezděčně zabloudil k ‚tomu‘, co na předním stěžni pořád ještě zbývalo z druhého plavčíka. Plavčíka, který se ve zlosti rozkřikl, že přidělenou práci dělat nebude... Ne, že by Janaš kluka litoval, koneckonců, byli ‚svobodnými mořskými vlky‘, jenomže *takhle* to Stigran dříve zkrátka nedělával...

Protrhlo se předjitřní ticho, vytrhl se i Drklič.

Ranní větrík zčerstva zasvištěl větvořím stromů i haluzemi houřtin, ozvali se další ptáci, moře se zas dalo slyšet.

Janaše Drkliče však probralo něco jiného. Stále ještě temným krajem se totiž rozlehl i jeden nový, cizí zvuk. Kdesi v hlubinách džungle se dalo zaslechnout – zahučení. Vzdálený tichoučký sten, který ovšem každý plavenský námořník poznal na míle daleko.

Veslařské zamručení. Zaslechnout se ostatně dal i rytmicky tlukoucí buben.

Z předalekého vnitrozemí připlouvala veslice. Pořádná veslice. Vesel měla určitě na tucty.

První důstojník strnul jako sloup. Ruka s arbaletem mu klesla a volná dlaň se zase bezděky přimkla k vyřezávané ozdobě na můstkovém zábradlí. Plaveňanův zrak se bezděčně stočil k místu, kde i ve stínech správně tuřil kapitánovu postavu.

„Pane...“ pohnuly se mu nezvučně pootevřené rty.

Stigran zvečera zakázal zvuky i světla od řepotu přes zvonec až po lucerny i dýmky. Drklič tedy ze zvyku daný rozkaz poslechl, zvláště když věděl, že kapitánovo jediné oko ho i ve tmě dobře postřehne a pohybu úst správně porozumí.

„Kapitáne, že... že tu nečekáme na Plaveňany, že ne?!“ vypravil ze sebe námořník.

Při jedné z posledních důstojnických porad, ke které ho Zabaj ještě přizval, dokázal Janaš z velitele vymámit slib, že při vši své smělosti a úspěšnosti nikdy nezaútočí na žádnou loď, plavící se pod černou vlajkou o zlaté ratolesti. Že nezaútočí na svobodné krajany. Kapitánovi noví pobočníci sice tenkrát spustili rámus a Drklič sám už od té doby nikdy více vnitřek Stigranovi kajuty nespáčil, „mokrou přísahu“ však od kapitána Zabaje Stigrana vymohl, získal a měl.

Proto ho teď tak zděřila vyhlídka útoku na plavidlo, tolik příznačné právě pro Mořské císařství.

Černá skvrna kapitánova klobouku se i v tuřově neproniknutelné tmě pohnula velice zřetelně. Oba cípy dořiroka roztažené krempy přitom strařidelně vyčněly z vůdcovy matné siluety, jako hnusná napodobenina zvířecích rohů.

„Ne, důstojníku!“ bleskl se tichou tmou zlatavý třpyt kapitánových dřavých zubů.

„Nečekáme tu na Plaveňany!“ postřehnutelný pohyb vůdcevi ruky a s ním i tiché řustnutí prozradily, že velitel řnal ze svého důlku po levém oku proslulou pásku z černého aksamitu.

Zabaj Stigran se chystal do boje.

„Čekáme na sprosté, hnusné a drahé vlasti nepřátelské zřadce naší právoplatné vládkyně, milované mořské císařovny!“

Nebylo třeba říkat víc. Zabaj Stigran oplatil lest lřtí. Když posvátně slíbil neútočit na Plaveňany, chystal se zaútočit na ty, které sám Plaveňany nenazýval.

Drkliče polilo horko i zima. Tohle opravdu vypadalo na to, že číhají na nějakého císařovněna odpůrce.

Tohle smrdělo občanskou válkou. Pravou občanskou válkou. Ne jen řarvátkami korzárských sporů. Tohle byl smrad války, která mohla celou Plavenu úplně a doopravdy zničit.

Tohle byl puch, který hrozil otrávit všechno to, co ještě zbylo po ‚Noci mořského vánku‘.

V životě nebyl bledý námořník tak blízek vzpouře, jako v tom okamžiku. Upřímně si přál odporovat, vzepřít se, odmítnout.

Jenomže *takhle* chytrý byl kapitán taky. Jeho třpytná ústa se tudíž ani nezastavila.

„A myřli na svou zajatkyni!“ pravila nehlučně.

To stačilo. Stigran opravdu nemusel nijak dodávat a ani zdůrazňovat, že v Janašově kajutě je spolu s Barlanou ze Skrojků, nedávno zajatou danérskou šlechtičnou, nejmíň jedno z elfích dvojčat. Jeden z nových členů lodní posádky, jeden ze Zabajových osobních hrdlořezů.

Janaš polkl.

Buben i veslaři se ozývali čím dál zřetelněji a strnulý pohled kapitánova jediného oka, černějšího než sama noc, neuhýbal. Nebylo času, nebylo na výběr a nebylo ani zbylí. Mladý Plaveňan musel volit. Volit mezi poslušností své smrti a životem své lásky. A kapitán ho znal příliš dobře na to, aby nevěděl, jak zvolí. A on tak i zvolil. A sklonil hlavu. Kapitán se němě usmál a uchystal se vydat rozkaz..

Zaznít pak mohl a musel jen jeden jediný rozkaz. A ten i zazněl.

„Na příd!“ zavelel kapitán sekavým ostřím svého šepotavého hlasu.

Opět nebylo třeba nic dodávat.

Janaš Drklič byl odsouzen.

Byl odsouzen „jít první“. Byl určen první se vrhnout na nepřátelskou palubu zahákové lodi. Byl posílán na smrt. V úzké zátocce byla abordáž posádky na cizí palubu jediným proveditelným způsobem útoku a ten bez předchozího ostřelování znamenal pro dotyčného skok mezi překvapené a zaskočené, ale neotřesené a nerozmetané protivníky. Skok do chumlu ozbrojené přesily.

Smrt.

Zabaj Stigran se svého „věrného odpůrce“ prostě a sprostě zbavoval.

Buben i veslaři už hustým porostem doslova hlučeli.

Dosud neviditelná galéra, patrně noveren, spěchala.

Spěchala do uchystané zkázy.

Drklič se ohlédl.

Paluba již byla pokryta nastoupeným mužstvem. Mužstvem nastoupeným v plné zbroji.

Chlapi stáli, tiše mleli rty ve všemožných motlitbách, vzýváních i zaříkáních, dotýkali se a osahávali si svá všemožná i nemožná tetování, mnuli a potřásali posvátnými přívěsky, talismany i amulety a potěžkávali zbraně.

Nejčastěji byly vidět krátké námořnické šavle a široké tesáky pravých plavenských rváčů a první důstojník si náhle s hrůzou uvědomil, že to všechno jsou „staří hoši“. Na hlavní palubě se řadila stará posádka, zatímco kapitánovi nedávno nasbíraní noví oblíbenci byli šikovně rozestoupení na přídi a kastelu.

Nejen první důstojník.

Všichni „dávní věrní“ měli zemřít.

Opět byl Janaš Drklič v srdci rván rebelií.

Jakoby by však četl jeho myšleny, mlaskl mu za zády kapitánův zbylý vrahoun, Avgat. Mohl to sice být i jeho bratr Agvat, ale jediný rozdíl by pak stejně spočíval jen v otázce, zda by ho elf zabil pravačkou, nebo levačkou. To poznat nebylo. Mačety měli oba ušatí bratři stejné a každý z nich vždy ihned používal obě dvě naráz.

Co živ si první důstojník tak upřímně nepřál Zabaje Stigrana zabít.

Jenomže, bylo rozhodnuto.

Janaš Drklič vykročil k přídi.

Vykročil na smrt.

Elf s tasenými mačetami za ním.

Kapitán ne.

Důstojník šel a přemítal, zda na seskupené muže nezařvat varování. Váhal, jestli nemá zakřičet „Zrada!“ a nevrhnout se do boje. Do boje s proradným velitelem a jeho nohsledy. Příliš dobře však věděl, že na všech vyvýšených palubách, nástavbách, stěžních, ráhnech, v koších i lanová číhají kapitánovi věrní střelci a zabijáci.

Chlapi by navíc hned nepochopili, co se děje a někteří by možná proti kapitánovi ani nešli. Zemřeli by stejně, všichni a hned. Rozhodnuto...

Drklič došel na příďové stanoviště, přijal lano a maně se zaposlouchal do veslařského hluku.

Světlo se zatím ještě ani neukázalo a ve tmě pořád nebylo nic vidět.

Přesto, nebo spíš, právě proto, dobrý a zkušený námořník okamžitě postřehl, že něco nesouhlasí. Že něco není v pořádku. Něco v tom všem lomozu znělo jinak. Něco v něm bylo jinak, než by mělo být. Rozhlédl se a zaposlouchal pozorněji. Něco chybělo...

„Chceš vědět, na čí lodi zhebněš?“

Sykl mu za uchem potměšilý hlas ‚Křivého‘ Chanata.

Hrbatý hevren byl nejen palubním mistrem škrťící smyčky, ale taky vrchním lodním surovcem. Liboval si ve všem týrání, slovem i skutkem. Pravý kapitánův oblíbenec.

Janaš ho neposlouchal. Soustředil se.

Šum vody, kterou příď chvátajícího korábu rozrážela i v zádovém proudu...

Pleskot vesel o šumící hladinu řeky...

Jejich skřípot v závěsech...

Mručení lodníků...

Křik bocmanů...

„Tak poslouchej!“ tmou bleskly škrťičovy bílé zuby. Neposlouchal, naslouchal. Přesto slyšel.

Buben zněl...

Rytmik zpíval...

„Vodkrouhne tě sám Gat Obojživelník!“

Vytržený Drklič sebou jen škubl.

„Možná, že i on osobně!“ poškleboval se pokřivený zmetek.

Janaš ho už ale vůbec neposlouchal a blížící se loď taky ne. Tohle nečekal. Tohle ho vzalo.

Gat obojživelník.

Správně tedy, Garanat Vladyč.

Nejproslulejší odpůrce a nenávistník mladé císařovny.

Svobodný korzár, který se vypracoval z ničeho a za svou přezdívku vděčil hlavně svým smělym mišením akcí námořních i suchozemských. Jinak o něm koloval bezpočet fám a legend, doslova nevidaných. Ta, která tvrdila, že má za ženu pralesní lidožroutku, byla ta nejmenší a ta, která prohlašovala, že se ho prý bojí i sama mořská císařovna, nebyla, ani zdaleka, tou nejšílenější.

V událostech kolem masakrů za „Noci mořského vánku“ pak navíc sehrál úlohu více než tajemnou a za uplynulý rok se pozvolna stával jakýmsi nejmenovaným představitelem a neustanoveným vůdcem nepřátel plavenské vládkyně.

Pokud tu číhali na něj, vrhali horkou mincí. Mincí samého osudu. Jeho smrtí totiž odpor buď padne, nebo naopak vzplane plnou silou.

Třetího zaručeně nic.

„Tak hybaj!“ sykl nasupeně Krujat, obrovitý barbar odkudsi ze severu.

Závěsným lanem mu přitom v ruce škubl, div ho Drkličovi nevytrhl.

Skutečně.

Džungle už si smaragdově, zlatě, žlutě a vůbec pestrobarevně pohrávala s prvními slunečními paprsky a poprvé se ustupující tmou mihl i obrys připlouvající lodi.

A opravdu.

Z ústí řečiště se do laguny temně vnořoval nezaměnitelný bodec klounového můstku.

Ozdobami, řezbou i barvou byla tato útočná špice připodobněna šípové střele.

I obšívka a kování samotné noverenové přídě byly zdobně tvarovány, barveny a i leštěny tak, aby připomínaly ohbí propjatého lučiště na nabitém samostřilu. Zbraně, která slavné lodi propůjčila své jméno. Samostříl. Nebylo pochyb. Nebyl-li pán lodi sprostý, hloupý či šíleně

odvážný napodobitel, pak na této své vlajkové galéře, Samostřilu, skutečně připlouval sám Garanat Vladyč.

A už se blížil.

Osádka přidě se chopila hákovacího náčiní, sestávajícího vesměs z lan, řetězů a bidel opatřených háky a někdy i závažími. Z ráhen, stěžňů a lanoví se přese všechnu čerstvou kolomaz v úvaznicích a dehet na závěsech ozvaly záškuby lan a šustot chystaných plachet.

Bríza kolem lodi zasvištěla jako přivolaná a trojici čarodějníků na zád'ovém kastelu, při vši jejich opatrnosti, uniklo z chystaných kouzel pár prskavých jisker a syčivých výbojů.

Porost je sice kryl naprosto dokonale, Janašu Drkličovi se však přesto zezdalo, že rytmus zvuků očekávané veslice na okamžik zakolísal. A zase mu v tom hluku cosi chybělo...

„Téd'!!!“ zahřímál palubou kapitánův hlas a věci se začaly dít.

Plachty sletěly ze svých ráhen, roztáhly se ze svých faldů a s hromovým žuchnutím nabraly vzdouvající kopanec od sílicího větru.

První mág současně vypustil své kouzlo v podobě ohromného, fialově zářícího a divoce rozteteleného oblaku energie, která přirozený úder živlu v cípech plachet mohutně znásobila a karaka tak s ohlušujícím skřípnutím stěžňů a praštěním ráhen doslova povyskočila ze skrytého ohybu laguny vpřed.

Vzepjatá příď se tak přímo dravě vrhla do řady vesel proplouvající galéry a útočný řev Stigranovi posádky se hřímavě rozlehl nad celý širý kraj.

„Jdí!“ vřískl elf a rozkazovačně pošklbnal napřaženou mačetou.

Drklič pevně popadl visící lano a odrazil se.

Náraz.

„Křach!“

Dřevo vesel zaprašťelo, pevný bok veslice zaduněl, příď miralenu se otřásla, křik se rozlehl, Janaš se vznesl na kyvadle z dlouhého provazu – a poznání ho šlehlo jako bič!

Biče mu chyběly!

Bocmani noverenu křičeli, veslaři mručeli, bubeník tloukl, veslovod zpíval, ale oproti kakofonii zvuků každé všední galéry tu chyběly práskance karabáčů a šlehy důtek!

Za rozhoupaným námořníkem letěly háky poutacích provazů, které dopadaly na napadenou loď a na něj samého dopadalo strašlivé zjištění.

Jak se letem na provazu vznesl nad protivnický bord, uviděl rázem celou nepřátelskou palubu. A na té palubě uviděl víc, mnohem víc, než vlastní smrt.

Uviděl smrt samotného kapitána Zabaje Stigrana, uviděl zkázu celého ‚Černého tesáku‘ a uviděl něco neslýchaného. Uviděl lavice pravé a nefalšované galéry, které byly až do posledního místečka bez výjimky obsazeny svobodnými, volnými a po zuby ozbrojenými muži.

Tam kde jiné veslice měly zámky a okovy, byly tady šavle, sekery a arbalety. A víc. A mnohem víc... Janaš Drklič jen třeštil oči na to, co kdykoli jindy slýchal jen v neuvěřitelných zkazkách o divokých mořeplavcích dálného severu. Přímo před svými zraky měl téměř přesně to, co vypravěči tvrdil v bájných pohádkách o nemyslitelných kouscích štíhlých lodic barbarských nájezdníků a nemohl tomu uvěřit... A protože krátký rozjezd útoku nestačil bord dvoustěžníku prolomit, nešel noveren ani ke dnu a přišel jen o pár vesel a lidí z jejich osádek.

Tam, kde Zabaj Stigran čekal mužů sotva padesát jich bylo, bratru, dvěstě padesát. A ozbrojených. A rozzuřených. A s čarodějníkem. A ne ledajakým...

Druhý ze Stigranových mágů právě vypouštěl své kouzlo, když za zády letícího důstojníka prosvištěla z galérové zádi vypálená koule žlutě sršícího světla. Koule zvící telete. A ta se střetla s rudavým závojem kouzla Stgranova druhého mága... a to zrovna kus za Drkličovým ramenem...

„Prásk!“

Detonace otřásla džunglí do daleka a námořník měl jen těsně před ní na zlomek okamžiku pocit, že na vzdálené zádi cizí lodi zahlédl plecíteho kolohnáta s dvoubřitou bradaticí a vysokánského, zaklínajícího hubeňoura v černém chalátu. Garanat Vladyč a jeho černokněžník... Pak přišel úder. Úder té strašlivé exploze. Strašlivý úder strašlivé exploze. Protože vybuchla čistě a pouze magická energie, nevyšlehly z ní opravdové plameny a síla šlehu v sobě neměla žádný skutečný žár. Janaš Drklič tak zůstal neožehnut, ale jinak byl na stranu odmrštěn silou tak mocnou, že ho to z provazu doslova servalo. Rukavice měl na cáry. Námořník proletěl vzduchem podél veslového boku jako racek a s řevem dopadl do vody zrovna u galérové přídě. Vesla přitom minul jen o chlup. Jsa otřesen až po omráčení, zápasil s vodou i proudem, rval se o vzduch a nijak neviděl, co se děje za ním.

A to bylo dobře.

To bylo moc dobře.

Byl by býval své někdejší druhy asi litoval.

Hákovací lana se totiž na galéře úspěšně zachytila a některá z nich dokonce přečkala i magický třesk. To na rozdíl od severana a pár dalších, ze kterých nenašli ani zuby. Lodě tak zůstaly spojeny a protože těžší veslice se proudem a setrvačností pořád ještě pohybovala, vzala před' útočícího miralenu „do vleku“ a lodi se v samém ústí laguny nejprve srovnaly a pak i srazily bok na bok. To už se jejich mágové zběsile častovali celými sprškami blesků i všemožných kouzel a Stigranovi muži zas vrhali další a další háky, přičemž sami už nedočkavě vyráželi s rykem do útoku.

Jenže proti nečekané, obrovité a nemilosrdné přesile....

Gat Obojživelník nebyl o nic měkčí kapitán, než velitel ‚Černého tesáku‘. Spíš tvrdší...a určitě pohotovější.

Útočníky přivítal řev mnohonásobně strašnější než jejich a za řevem na ně letěl bezpočet samostřilových šipek, arbaletových střel, vrhacích nožů, sekerek i dýk. Za tím vším se pak ještě navíc valila obrovitá vlna ostřílených a rozzuřených mořských vlků...

Řež, masakr, jatka.

Janaš Drklič se zběsile rozehnal rukama a vyletěl nad vodu jak nafouklý měchýř.

Hýkavě nabral vzduch do plic – a okamžitě si zachránil život pravým námořnickým citem.

Oči měl stále plné slané vody a v uších mu zalehnutím hučelo k nevydržení, ale lodnické tělo samo postřehlo proudění a tření vody, příznačné pro – blížící se před'. Před' jedoucí lodi.

Najížděl na něj kýl galérou vlečeného ‚Tesáku‘.

Hned se vrhl zpátky pod hladinu – a už byl pod lodí.

Rozháněl se v tempech rukama nohama a vzýval kde co všechno, aby mezi ponorem a dnem laguny bylo pro něj dost místa. Modlil se a modlil se dobře. Místo opravdu zbylo, ale bordy lodí se v ústí laguny tak naměstnaly, že se obě plavidla vzpříčila, uvízla a zastavila.

Nemohl vyplavat. Po stranách nebylo kudy a do zad ho už zatlačily první přílivové vlny z otevřeného moře.

Musel dál a dál k zádím – až ho to najednou samo vyneslo zrovna u karakového kormidla. Drapl se ho, jak lakomec pokladu.

V uších mu ještě třeštivě zvonilo, oči si však hnedle vytřel a první zvuky už skrz hučení hlavy taky dolehly.

Naneštěstí.

Byla to hrůza, byl to děs.

Čáry, metané z obou lodí o překot mu nad hlavou běsnila jako bouře, střely létaly sem tam jako zběsilé a záplava protivníků se na ‚Černý tesák‘ drala hlava nehlava.

Vlastně to byla jen obyčejná námořní bitva, jakých zažil bezpočet. Pro něj to však první, kde jeho loď tvrdě prohrávala.

Z prvního útoku Stigranovi lodi už nezbyvala ani obrana..., leda snad zoufalecká. To jako zkušený mořeplavec okamžitě poznal. Bohudík přitom také postřehl, že jakési kouzlo přelomilo na karace zadní stěžeň, který teď visel lodi na zbytcích lan podél pravoboku až k hladině.

A zamilovaný námořník ucítil šanci.

Přišlo to jako blesk.

Nápad a rozhodnutí ho provést.

„Teď, nebo nikdy!“ křikl sám na sebe a už kraloval k pravoboku.

Měl opět štěstí. Se zoufalou upřímností si přál, aby se troska neutrhla a provazy opravdu vydržely. A stalo se

Hned se chytil plovoucího ráhna, přeručkoval ke zbytku stěžně a už šplhal po jednom zbylém a pěkně vypjatém laně nahoru, ke kastelu.

Ten měl, i s palubou, celá tři patra, na což býval kapitán náležitě pyšný.

Docela nahoře byla kapitánova poradní kajuta s pokladnicí, uprostřed kajuty palubních mágů a kněze. On šplhal na nejnižší etáž, palubní.

Tam, kde vedle lodivoda, felčara a druhého důstojníka měl kajutu i on.

A ještě k tomu zrovna na pravoboku.

Jeho jediné okno tu bylo obdélníkově svislé, na loď dosti rozměrné a sklo mělo vyztužené úhlopříčnou mřížkou z mnoha tenkých litinových lišt, takže vypadalo rozdělené do spousty kosočtverečků.

To mělo své důvody, uchystané pro strýčka příhodu. A protože na tohoto ‚kmotra‘ zrovna došlo, tak se tuze hodily.

Důstojník kapitánovi dříve sice věřil, tak moc ale přece jenom ne, aby si sám nevyrobil pár šikovných ‚udělátek‘ pro zlé chvíle.

Okno bylo jedním z nich.

A mělo svých malých tajemstvíček povícero... a bývalý pobočník k němu chutě stoupal.

Bitva se zatím už cele přelila na palubu kdysi třístěžňové karaky.

Mágové sice ještě pomáhali držet nástavby záďového kastelu, ale předtím už byla smetená i se všem Zabajovými milci a hlavní paluba se proměnila v učiněné popraviště žalostného zbytku Stigranových mužů. Z těch jako poslední umírali kapitánovi trpasličí berserkři. Poslední a do posledního. Mnoho nepřátel bylo podle hluku už i v podpalubích...

Pod spodní částí okenního rámu byl tajně ukryt malý kordík.

Pro někoho, kdo při pádu do vody ztratil arbalet a pak musel odhodit pás s dýkou i bandalír s kordem, pravé požehnání.

To bylo první sladké tajemstvíčko vyřezávaného okna...

Stigranovi osádky strážních košů a i ostatní jeho námořníci rozsazení v ráhnoví se zoufale pokoušeli postupující nepřátele ostřelovat, ale když si jich Vladyčovi podřízení všimli a zasypali je z vlastních stěžňů i košů šípy a dalšími střelami, hnedle se hleděli obránci spíš krýt. Pár z nich se dokonce pokusilo uniknout do větví a korun stromů i palem na blízkém břehu. To, ke své smůle, vesměs neúspěšně...

Janaš se už bez lana přidržel vyřezávaných ozdob i vystouplých trámů na vnější stěně kastelové nástavby a s kordíkem v zubech se usilovně snažil přimknout tvář k oknu tak, aby neviděn mohl nakouknout do kajuty. Moc to sice nešlo, tlusté sklo bylo kalné, tlusté i nemálo křivé, ale přece jen dovnitř trochu viděl a něco odtud dokázal i zaslechnout.

Viděl, slyšel a zděsil se.

O Vladyčově kouzelníkovi se povídalo, že prý je pijan, což bylo možné. Taky se o něm říkávalo, že je v kouzlení lepší a ukrutnější, než leckterý démon, což bylo jisté. Jeho bitva se všemi Stigranovými čarodějníky naráz to potvrzovala každíčkým svým okamžikem a i celým průběhem. Příďový i zád'ový stěžeň ‚Tesáku‘ už ten vyčouhlý chalát svými čarami srazil, prvního z trojice čarodějných protivníků skolil a zatím se patrně ani neunavil. Zakletí rozhodně chrtil bez zpomalení a doslova střelhitě.

Metal proti dobývanému miralenu kouzlo za kouzlem, kletbu za kletbou, pohromu za pohromou a oba zbylí mágové měli co dělat, aby uhájili holé životy. Zabránit masakru vlastních námořníků a ještě navíc i podpálení hlavního stěžně už ovšem nedokázali...

Křik, hluk a rány z vnitřku kajuty, postřehnutelné i skrz okno a přes řev bitvy, napovídaly, že elf zas jednou propadl svému proslulému záchvatu běsného šílenství. Tak a podobně se spolu s bratrem chovali vždycky, když společně přebrali svých oblíbených ‚divošských kapek‘ a jedno dvojče se pak samo samotné dostalo do boje. To zbylé pak vždycky začalo nepřičetně řídit, což bývalo a bylo vždycky hodně zlé. Moc zlé.

Bývalo a bylo to tak zlé, že Janaš Drklič, zamilovaný pirát, zpanikařil.

Zvláště poté, co k němu z místnosti dolehl i Barlanin nářek...

Bývalí obránci dvoustěžňového Samostřilu, z nichž se už dávno stali zuřiví a nezastavitelní útočníci se houfně drali po všech schůdcích na první zád'ový kastel a dost bylo i těch, kteří začali vylamovat jeho středové dveře, vedoucí do chodbičky ke kajutám.

Na hořícím stěžni se vznítla plachta...

Drkličova ruka mu jakoby sama vystřelila k ozdobně rytému terčíku uprostřed okenní mřížky.

Další okenní ‚tajemstvíčko‘, za které kdysi pasířům a zámečnickům vysolil pěkný peníz.

Popadl falešný erb vši silou a ...‘Rup!‘, celá mřížovaná tabule tlustého skla se jedním rázem vyrvala ze svého, zdánlivě masivního, zasazení. Všechno falešné olovo přitom prasklo i se všemi lištami.

Cesta za láskou byla volná...

Zabaj Stigran řval zoufalou nenávistí, vzteky a strachem jako tur.

Nepřátelé se už vítězně drali na druhé patro nástavby a padl druhý z kněžů kteréhosi zvrhlého příslušníka černé Desítky, snad Šina, které před vši posádkou vydával za nové palubní mágy.

Jak ho mohl osud takhle zradit?! Nebo, ... I v jeku bitvy se zarazil. Nebo to nebyl osud?

Kapitánovo jediné oko se podivně zablesklo. I jeho prázdně odhalený důlek jakoby náhle krvavě zasvítíl. Celý ten jeho podivný pohled se pak ještě podivněji a zvolna upřel k nejvyššímu zád'ovému zábradlí a do míst, kde měl z vnější strany zdobeného brlení svou nejtajnější schránku...

Kraválem řezi ohlušenýma ušima jakoby mu náhle zaznělo chechotání.

Plaveňan zasípěl, divže přitom i nezachrochtal. Najednou mu to vše dávalo úděsně jasný, ale taky krutý a pokřivený smysl...

Tam! Tam byl ten zrádce...!

Stigranovo tělo se peklem boje potácivě vydalo k zádi.

Hořící stěžeň sálal...

Vylomená okenní tabule s řinčením sletěla do vody ve chvíli, kdy hromový třesk za dveřmi prozradil, že vchod do kastelu padl.

Křičící dobyvatelé rázem vtrhli do celé chodby, vedoucí skrz palubní podlaží až k zád'ovému oknu a vrhli se na pozamykané dveře kajut.

To Janaše zachránilo.

Nepřičetný elf na chvíličku doslova nevěděl, kam dřív skočit a Plaveňan se tak stihl prosmýknout prázdným rámem.

To však bylo to poslední, co stačil udělat...

„Hrááá!!!“ zavřeštělo šílené elfisko a ťalo oběma čepelemi naráz.

Dveře kajuty tvrdě zapraštěly...

Zabaj Stigran uškubl skrytá dvířka tajného úkrytu a vyrval na světlo čerstvě zrozeného dne ebenově tmavou figurku. Figurku s tváří císařovny. Figurku, která mu v hrůze krvavé zteči začala znenadáni a přímo před očima úplně černat na pravou tušovou čern kamenného uhlí. Pirát na tu hrůzu třeštil oko víc, než na bitku o druhý kastel. Neslyšel řinčení šavlí a třesk seker, ani výbuchy a prskot neustálých kouzel. Uhlová čern mu přímo pod rukama začala pukat jak vaječná skořápka...

Jak elf sekal obouruč, dokázal námořník rány krýt, ale ne ustát. Zapotácel se pod každou z nich, málem jak hadrový panák. Pokoušel se odskakovat, sklouzl ale po jakési kalužině rozlitého vína. Vrávoral dál. Z kajuty bylo rozsekané smetiště a důstojník s hrůzou zpozoroval, že nezraněnému elfovi crčí krev po celém těle proudem. Řičel jak raněné zvíře a asi jím i byl. Jeho dvojče umíralo... Mačety svištěly a dobývané dveře zase zapraštěly...

Zuhelnatělá soška rázem popukala po celé své hlavě. Stigran zíral. Houfy námořníků na spodnější palubě nepředstavitelně řvaly, ať už bojovaly, nebo umíraly. Sálající plachta vlála, hořící stěžeň praštěl...

Kolísající Janaš balancoval ke stěně a zoufale chytal řinčící mačety vlastní čepelí.

Pořád a pořád nemohl poznat, které ruce dává jeho protivník přednost a nohy mu navíc v jednom kuse o něco drhly, nebo po něčem kluzaly. Postřehnout dokázal jedině to, kde je Barlana. Potlučená a rozedraná se krčila na podlaze u protější stěny a s tichoučkým skučením se pokoušela strkat ruce někam pod chuchvalec jakéhosi strženého závěsu. Přesněji tedy toho závěsu, pod kterým původně měl na stěně tajně zavěšeno pár zbraní.

Dveře se zase hřmotně otrásly...

Kapitán už na tu hrůzu ve svých rukách zíral i krvavě prázdným důlkem. Zčernalá a popukaná patina nevelké sošky se rozsypala na prášek a on...on strnule třímal v rukách palčivě chladnou modlu. Vysmívající se modlu. Černou modlu, zachvívající se jedovatým tepem čarovného smíchu. Smíchu, který tiše sálal z její zlaté masky. Zlatá maska. Držel v ruce vysmívající se modlu zlaté škrabošky. Zlatou škraboškou se mu smála sama Falešná Gwi. Podvodná Gwi, Falešnice.

Mrknutí po milence přišlo Drkličovi draho.

Nestihl včas uvolnit kryt, kterým chytil poslední výpad a elf toho okamžitě využil.

Byť pominutý utrpením, které jeho tělo krvavě sdílelo s umírajícím bratrem, neztratil vražedný grif.

Na levou mačetu zatlačil silou i vahou a uvolněnou pravačkou se divoce rozpřáhl.

Námořníkovi blesklo hlavou předsmrtně klidné poznání, že je to Avgat.

Dveře se s dalším křachnutím nalomily...

„To čumíš, co?“

Pohrdlivý hlas pronikl kakofonií masakru s nadpřirozenou čistotou.

Poslední z černých kněží stál nad zhrouceným kapitánem jak zavrhuující otec nad nezdrárným potomkem a sáhový vodotrysk duhové magie nad jeho hlavou od něj spolehlivě odrážel

přilétající kouzla, střely i umírající těla posledních členů posádky. Obrovité plameny z praskajícího stěžně mu za zády vlály ve vznícených cárech rozervané plachty, jak pravá dračí křídla a do těch také s bezděčnou nonšalancí odhodil čaromocný kněz svůj temný háv. Odhodil a odkryl tak Stigranovy svůj bílý šat. Bílý šat své pravé totožnosti.

Soška v pirátových rukou tepala smíchy.

„Aurionovec!!!“ vypravil ze sebe klesající mořský vlk.

„Tak tak, zmetku!“ ušklíbl se muž chladně. Po duhově opalizujících zádech se mu svezl mrtvý elf s krvavým pahýlem mačety v klesající levici.

„Někdy je i ubohá švindlířka dobrá, když to prospěje božskému slunci!“ prohodil přezíravě a sklonil se k Zabajovi s planoucí dýkou v ruce.

„A zas o jednoho odbojného kacíře míň!“ poznamenal samolibě.

Soška se tetelila...

Plápolající stěžň praskl.

Kajuta se zvratem postavila na stranu svého obyvatele.

Naprasklé dveře se pod úderem divoce hnuly a prudce po podlaze popostrčily pár trosek nábytku. Kde krámy a haraburdí zatím jen překážely, tam Janaše nakonec zachránily.

Jak elf na svou zbraň zatlačil, námořník o ně zakopl a padl naznak. Kordík stále třímaný v pěsti však přesto dokázal udržet nad hlavou.

Po krátkém břítu sklouzlá rána výpadu ho tak nakonec těsně minula, dívka sebou smýkla, jen cíp z látky závěsu odletěl stranou, prolomené dveře se v troskách vzpříčily, Drklič přitáhl kolena k břichu aby elfa odkopl, nakračující ušoun se rozpřáhl a...a tětíva arbaletu drncela!

Gwi vždy podvedla každého.

I své spojence, i své pohrdlivé spojence.

V tom a jediném okamžiku, kdy fanatický nepřítel korzárské Plaveny bodl svým ohnivým nožem a kdy se zrazený Plaveňan pudově pokusil zakrýt magickou plastikou, dopadl na ně – a na všechny jejich čarovné propriety – vrchol čistým ohněm planoucího stěžně...

A jeho plachty taky.

Jako ohnivý rubáš...

Od rozbřesku do úsvitu si džungle myslela, že ví, co je to rána při kouzelném výbuchu.

„Prásk!!!!“

Mýlila se. Nový den ji o tom poučil.

Celický horní kastel se v oslepujícím záblesku a s omračujícím třeskem rozletěl na třísky, které se do široka rozprskly se vším, co bylo v něm, i na něm. I s hořící aksamitovou páskou – a celou lodní pokladnicí...

Lod' sebou trhla, jak nakopnutý pes.

Dobyvatelé dveří všech kajut nejdřív s křikem padli na podlahu a potom s řevem utekli.

Ostatní ze zbylých útočnicků rovněž.

Zůstal jen pompézně rozpřáhnutý elf.

Elf, který se ve svém kamenném postoji držel nejdříve napjatě, pak strnule. Nakonec postál jaksi ochable a pak se mu podklesávající nohy podlomily, upuštěné mačety zařinčely a on se zhroutil naznak.

Padl na záda, ve kterých mu vězela ježatá koule z nejlepší ocele.

Hrotitá střela ze samostřílného arbaletu. Střela ze zbraně, kterou pořád ještě tiskla v rukách vzlykající Barlana...

Na velitelském můstku dvoustěžňového Samostřilu se zlostně mračil svobodný kapitán Garanat Vladyč.

Při obraně vůči útoku, následné zteči i konečném výbuchu ztratil nejednoho dobrého muže, na boku se zpřelámanými vesly mu zmrtvěle visel bezcenný vrak a skvosty z troskek miralenové pokladnice se rozlétaly kdoví kam.

Znechuceně mlaskl.

K dovršení všeho do sebe ten jeho schvácený „divotvůrce“ zase zrovna „nachlemtával“ celý demižon přepalovaného rumu naráz a posádku čekala fůra práce. Za vrcholného přílivu budou muset ten rozkrápaný krám uvolňovat a vlastní loď pak vyprošťovat z lagunové mělčiny,...ale hlavní přece jen bylo, ušklíbl se svým divým plnovousem, že měli co měli, vezli co vezli a žili. To bylo víc, uchechtl se už doopravdy, než si mohli přát ti druzí.

Jen to ho hnětlo, přiznal si, že netušil, jak ho tu vyhmátli... to bu si býval byl opravdu upřímně přál vědět..., ale to by se všim co měl byla opravdu přemíra přání, byť upřímných.

Oba mladí lidé neztráceli čas.

Jen se trošičku vzberchali a vymotali ze vzájemného objímání, vzal Janaš z tajné skrýše těžký pytel s vlastním malým pokladem, přihodil pouzdro s osobním deníkem, společně nacpali do druhého tlumoku pár nejnnutnějších nezbytností a po provaze z prostěradla sešplhali na břeh.

Posádka noverenu měla zatím naštěstí jiné starosti, než pátrat po přeživších lidech Tesáku. Snad se sami teprve vzpomínali z „otřeseného“ a otřesného, vítězství.

Janaš s Barlanou chvátali pryč, jak jen mohli, ale on si přece jen neodepřel poslední ohlédnutí. Poslední pohled na jeho domovskou loď, kde se dočkal své první důstojnické služby.

Uviděl žalostné kouřící torzo, plné mrtvých těl.

A nejedno z těch těl zval dosud v myšlenkách, které se právě stávaly vzpomínkami, dobrými přáteli. Opravdovými kamarády... Najednou pochopil císařovny odbojníky. Pochopil přeživší pamětníky masakrů z ‚Noci mořského vánku‘... Pochopil Garanata Vladyče...

Najednou si upřímně přál alespoň něco změnit..., ale byl živ, zdrav, svobodný, bohatý, měl Barlanu a měl naději. Naději na přežití a i prožití nového, dobrého a spokojeného života.

Věděl, že chtít něco víc, třeba upřímně, by byla přemíra upřímných přání.

Uchopil svou milovanou za ruku a vykročili do džungle.

A přece se v něm naposledy vzepjaly emoce.

Přece jen mu bleskla myslí vzpomínka na vše, co se stalo a co ze Zabaje Stigrana, jeho bývalého velitele, jindy jinak dobrého, tvrdého a statečného chlapa, udělalo pokřivenou, šílenou a teď už i mrtvou trosku... a myšlenka mu naskrz hlavou sekla jako břit.

„Bud’ prokleta, ženská císařovno!“

„Ne, ne, ne a ne! To raději dalšího caparta, než znovu vyplout na moře!“

Barlana Drkličová, rozená ze Skrojků, manželka erinského komodora, matka pěti, šesti dětí

„A já tě беру za slovo!“

Janaš Drklič, její manžel, takto erinský komodor a budoucí senešal držav plavenských